

Pauselijke Academie voor het Leven - 18e Algemene vergadering: Infertiliteit

De algemene vergadering van de Pauselijke Academie voor het Leven hield zich in februari 2012 bezig met de problemen van de infertiliteit.

Een aantal leden hielden voordrachten en tijdens een openbare congresdag waren internationaal bekende wetenschappers, die lang niet allen de leer van de Kerk over de voortplanting onderschrijven aan het woord. Het is duidelijk dat de resultaten van de kunstmatige voortplantingsmethoden niet zo zijn dat ze in een afweging waarin morele aspecten aan de orde komen enige kans maken. Een gedocumenteerd verlies aan embryo's van 85% bij IVF en verwante methoden kan ook zonder inhoudelijke morele overweging niet als succesvol gezien worden. Anderzijds is goed onderzoek en behandeling van groot belang. Dit betreft versturende factoren (hormonaal en metabool, anatomisch inclusief de postinfectieuze belemmeringen en toxicologisch m.n. roken), maar ook het gebruik maken van de meest gunstige levensfase, goede educatie in de herkenning van de eigen fertiele perioden. Dit alles en de ontwikkeling van zorgvuldige chirurgische methoden voor het opheffen van belemmeringen blijkt in staat een minstens even goed resultaat te leveren, met inachtneming van een juiste moraliteit als de kunstmatige methoden die daaraan voorbijgaan. Helaas kunnen de inspanningen om deze aanpak te verspreiden en te perfectioneren vrijwel niet rekenen op ondersteuning door overheden of organen die medisch wetenschappelijk onderzoek financieren. Beoefenaars van NaProTechnology, FertilityCare, de Ovulation Method of Birth regulation zijn gedwongen een maximaal idealisme in te zetten en worden vaak met tegenwerking geconfronteerd.

In zijn toespraak aan het einde van het congres wees Paus Benedictus XVI erop dat "Het zoeken naar een diagnose en een behandeling een in wetenschappelijk opzicht betere aanpak betekent van het probleem van de onvruchtbaarheid [dan de toepassing van kunstmatige methoden], maar ook meer respectvol omgaat met het gehele mens-zijn van de betrokkenen."

De paus zei: "Feitelijk vormt de vereniging van man en vrouw in die gemeenschap van liefde en leven die het huwelijk is de enige "plaats" die waardig is om een nieuw menselijk wezen tot het bestaan te roepen, wat altijd een gave is." Hij herinnerde aan de Instructie Donum vitae en aan eerdere uitspraken waarin hij "het gemakkelijke gewin of erger nog, de arrogantie om zich in de plaats van de Schepper te stellen" aan de kaak stelde.

Hij legde ook de nadruk op het lijden van onvruchtbare echtparen en de zorg die de Kerk daarvoor heeft. Deze echtparen worden daarmee echter geenszins belemmerd in hun roeping tot het huwelijk, die er een is om mee te werken aan het scheppen van een nieuwe mensheid. Dat gebeurt door "het geven van zichzelf en dat is een mogelijkheid die door geen enkele organische beperking belemmerd kan worden. Daar waar dan de wetenschap geen antwoord weet te vinden, komt het antwoord dat licht brengt van Christus."

Inmiddels spoort de Kerk de wetenschappelijke research aan maar houdt ons tegelijkertijd voor om "nooit toe te geven aan de bekoring om het welzijn van een persoon te behandelen door het te reduceren tot een louter technisch probleem!"

De paus deed een oproep aan de wetenschappers om bij hun arbeid de dialoog met het geloof niet uit de weg

te gaan en herinnerde hen aan hun grote verantwoordelijkheid “omdat zij meer weten” (Johannes Paulus II).

Deze toespraak gaf een waardevolle aanvulling en een waardig besluit aan de bijeenkomst, waarin naar de mening van sommigen, de inhoudelijke discussie over de morele implicaties van alle aspecten van het onderzoeksterrein wat weinig aandacht kreeg ten opzichte van de rapportage van veel feitelijke informatie.

Een volgende bijeenkomst wordt door de PAV samen met de FIAMC en de Jerome Lejeune Foundation georganiseerd, 25-28 in april 2012 over “Responsible Stem Cell Research”.

J.A. Raymakers en F.J. van Ittersum

Over onvruchtbaarheid

Toespraak tot de deelnemers aan de vergadering van de Pauselijke Academie voor het Leven

Sala Clementina
Paus Benedictus XVI
25 februari 2012

Heren kardinalen, vereerde broeders in het bisschopsambt en het priesterschap, geliefde broeders en zusters,

Ik ben blij u te ontmoeten bij gelegenheid van het werk van de 18e Algemene Vergadering van de Pauselijke Academie voor het Leven. Ik groet u en dank u allen voor de edelmoedige dienst die u vervult voor de verdediging en de bescherming van het leven en ik dank in het bijzonder de president, mgr. Ignacio Carrasco de Paula, voor de woorden die hij ook uit uw naam tot mij gericht heeft. De instelling waarmee u uw werk gedaan hebt getuigt van het vertrouwen dat de Kerk altijd heeft gesteld in de menselijke rede en in strikt uitgevoerde wetenschappelijke arbeid die rekening houdt met het morele aspect. Het thema dat u dit jaar gekozen hebt: “Diagnostiek en behandeling van onvruchtbaarheid” bezit naast een menselijke en sociale relevantie ook een bijzondere wetenschappelijke waarde en is uitdrukking van de concrete mogelijkheid van een vruchtbare dialoog tussen de ethische dimensie en het biomedisch onderzoek.

Voorafgaande aan het probleem van de onvruchtbaarheid van het echtpaar hebt u in feite ervoor gekozen om met aandacht de morele dimensie naar voren te brengen en te overwegen, door wegen te zoeken voor een juiste diagnostische beoordeling een behandeling die de oorzaken van de onvruchtbaarheid corrigeert. Deze benadering komt niet alleen voort uit het verlangen om het echtpaar een kind te geven, maar ook uit de wens om aan de echtgenoten hun vruchtbaarheid terug te geven en de volledige waardigheid om verantwoordelijk te zijn voor de eigen keuzen in de voorplanting, door medewerkers van God te zijn in de voortbrenging van een nieuw menselijk wezen. Het zoeken naar een diagnose en een behandeling betekent een in wetenschappelijk opzicht betere aanpak van het probleem van de onvruchtbaarheid, maar gaat ook meer respectvol om met het gehele mens-zijn van de betrokkenen. Feitelijk vormt de vereniging van man en vrouw in die gemeenschap van liefde en leven die het huwelijk is, de enige “plaats” die waardig is om een nieuw menselijk wezen tot het bestaan te roepen, wat altijd een gave is.

Het is daarom mijn wens om intellectuele oprechtheid in uw werk aan te moedigen als uitdrukking van een wetenschap waarin de geest van zoeken naar de waarheid wakker wordt gehouden in dienst van het authentieke welzijn van de mens en waarin het risico tot een louter functioneel praktisch handelen te worden wordt vermeden. De menselijke en christelijke waardigheid van de voortplanting bestaat niet in een “product”, maar in haar verbondenheid met de huwelijksdaad die de uitdrukking is van de liefde van de echtgenoten, van hun eenwording die niet slechts biologisch is maar ook geestelijk. De Instructie Donum Vitae herinnert er in dit verband aan dat “door haar innerlijke structuur de huwelijksdaad, terwijl zij de echtgenoten met de aller diepste banden aan elkaar bindt hen in staat stelt tot het doen ontstaan van nieuw leven” (n. 126). Voor het legitieme streven naar ouderschap van het paar dat er is in geval van onvruchtbaarheid, zal met hulp van de wetenschap een antwoord moeten worden gevonden, een antwoord dat volkomen de waardigheid respecteert van hen als personen en als echtgenoten. De nederigheid en nauwkeurigheid waarmee u diepgaand onderzoek verricht naar deze problematiek, welke door sommige van uw collega’s als achterhaald wordt beschouwd door de vooruitgang van de technologie van de kunstmatige bevruchting, verdient aanmoediging en ondersteuning. Bij gelegenheid van de 10e verjaardag van de encycliek Fides et Ratio hebben wij eraan herinnerd hoezeer “het gemakkelijke gewin of erger nog, de arrogantie om zich in de plaats van de Schepper te stellen soms een bepalende rol spelen. Dit is een vorm van hoogmoed van de rede, die gevaarlijke vormen kan aannemen voor de mensheid zelf”. (*Toespraak tot de deelnemers aan het internationale congres georganiseerd door de Pauselijke Universiteit van Lateranen, 16 oktober 2008: AAS 100 [2008], 788-789*). Inderdaad, sciëntisme en de logica van de winst lijken nu een hoofdrol te spelen op het gebied van onvruchtbaarheid en de menselijke voortplanting, met als gevolg dat het onderzoek in veel andere domeinen beperkt wordt.

De Kerk wijdt veel aandacht aan het lijden van echtparen met onvruchtbaarheid, heeft zorg om hen en moedigt daarbij medische research aan. De wetenschap is echter niet altijd in staat een antwoord te geven op de wensen van zoveel echtparen. Ik zou de echtgenoten, die leven in een situatie van onvruchtbaarheid, eraan willen herinneren dat daardoor hun roeping tot het huwelijk niet belemmerd wordt. De echtgenoten zijn, juist door de roeping van hun doopsel en hun huwelijk altijd geroepen met God mee te werken aan de schepping van een nieuwe mensheid. De roeping tot liefde is eigenlijk een roeping tot het geven van zichzelf en dat is een mogelijkheid die door geen enkele organische beperking kan belemmerd worden. Daar waar dan de wetenschap geen antwoord weet te vinden, komt het antwoord dat licht brengt van Christus.

Ik wil u allen, die bijeengekomen bent voor deze studiedagen en die soms werkt in een medisch-wetenschappelijke omgeving waar de dimensie van de waarheid niet helder is, zeggen: gaat verder op de weg die u bent ingegaan met een wetenschapsbeoefening die intellectueel oprecht is en gefascineerd door een blijvend zoeken naar het welzijn van de mens. Ga op uw intellectuele tocht de dialoog met het geloof niet uit de weg. Ik richt het appel tot u dat werd gegeven in de encycliek Deus Caritas est: “Om juist te kunnen handelen, moet de rede steeds opnieuw gezuiverd worden, omdat ethische verblinding ervan die het gevolg is van eigenbelang en macht die haar blind maken, een gevaar is dat nooit geheel uit te roeien is. [...] Het geloof stelt de rede in staat haar werk beter te doen en beter in te zien wat haar eigen is.” (n. 28). Aan de andere zijde van de culturele matrix die door het christendom geschapen is – geworteld in de bevestiging van het bestaan van de Waarheid en van de begrijpelijkheid van de werkelijkheid in het licht van de Hoogste Waarheid – is in het Europa van de middeleeuwen de ontwikkeling mogelijk gemaakt van de kennis van de moderne wetenschap, een kennis die in de voorafgaande culturen slechts in de kiem aanwezig was.

Geachte wetenschappers en u allen, leden van de Academie zich ertoe verbonden hebt om het leven en de waardigheid van de menselijke persoon te bevorderen, houdt ook altijd in gedachten de belangrijke culturele rol die u in de samenleving hebt en de invloed die u hebt in de vorming van de publieke opinie. Mijn voorganger, de zalige Johannes Paulus II herinnerde eraan dat wetenschappers, “omdat ze meer weten, geroepen zijn om meer

te dienen" (*Toespraak tot de Pauselijke Academie van Wetenschappen, 11 november 2002: AAS 95 [2003], 206*). De mensen hebben vertrouwen in u die het leven dient, ze hebben vertrouwen in uw plicht om hen die steun en hoop nodig hebben bij te staan. Geeft nooit toe aan de bekoring om het welzijn van een persoon te behandelen door het te reduceren tot een louter technisch probleem! Onverschilligheid van het geweten ten opzichte van het ware en het goede betekent een gevaarlijke bedreiging voor een authentieke vooruitgang van de wetenschap.

Ik zou willen besluiten met het hernieuwen van de hoop die het Tweede Vaticaans Concilie de mensen uit de wereld van het denken en de wetenschap voorhoudt: "Gelukkig zijn zij die, in het bezit van de waarheid, doorgaan met haar te zoeken, haar te vernieuwen, te verdiepen en aan de anderen door te geven" (*Boodschap aan de mensen uit de wereld van het denken en de wetenschap, 8 december 1965. AAS 58 [1966], 12*). En met deze hoop verleen ik aan u allen hier aanwezig aan uw geliefden de Apostolische Zegen.

Vertaling: dr. J.A. Raymakers

Address Of His Holiness Benedict XVI to participants in the General Assembly Of The Pontifical Academy For Life

Clementine Hall

Saturday, 25 February 2012

Your Eminences, Venerable Brothers in the Episcopate and in the Priesthood, Dear Brothers and Sisters,

I am glad to meet you on the occasion of the 18th General Assembly of the Pontifical Academy for Life. I greet and thank all of you for your generous pro-life service, and Bishop Ignacio Carrasco de Paula, your President, in particular for his words to me also on your behalf. The orientation you have given your work reflects the trust that the Church has always placed in the possibilities of human reason and in strictly conducted scientific work, which always takes the moral aspect into account.

The theme you have chosen this year, "Diagnosis and Treatment of Infertility", in addition to its human and social importance, it has a particular scientific value and expresses the concrete possibility of fruitful dialogue between the ethical dimension and biomedical research. With regard to the problem of the infertility of couples you have in fact chosen to recall and to consider attentively the moral dimension, seeking to find a correct diagnostic evaluation and treatment that corrects the causes of infertility. This approach is not only prompted by the wish to give the couple a child but also to restore to the spouses their fertility and the full dignity of being responsible for their own procreative decisions, in order to cooperate with God in begetting a new human being.

Research for diagnosing the condition and appropriate treatment is the correct scientific approach to the question of infertility, and also the one that best respects the integral humanity of those involved. Indeed, the union of the man and the woman in the community of love and life, which is marriage, constitutes the only worthy "place" to call into existence a new human being, who is always a gift.

I therefore wish to encourage intellectual honesty in your work. It is an example of a science that retains its spirit in seeking the truth at the service of the authentic good of the human being and that avoids the risk of being a merely functional practice. The human and Christian dignity of procreation, in fact, does not consist in a "product", but in its link to the conjugal act, an expression of the love of the husband and wife, of their union, which is not only biological but also spiritual.

The Instruction *Donum Vitae* reminds us in this regard that "by its intimate structure, the conjugal act, while most closely uniting husband and wife, capacitates them for the generation of new life, according to laws

inscribed in the very being of man and of woman" (B 4a). The couple's legitimate aspirations to parenthood who experience a condition of infertility, must therefore — with the help of science — find an answer that fully respects their dignity as people and as spouses. The humility, precision and depth with which you study these problems, deemed superseded by some of your colleagues in the face of the fascination of artificial fertilization technology, deserves encouragement and support.

On the occasion of the 10th anniversary of the Encyclical *Fides et Ratio*, I recalled that "easy earnings or, even worse, the arrogance of replacing the Creator, at times play a decisive role. This is a form of the hybris of reason, which can acquire characteristics that are dangerous to humanity itself" (Discourse to the Participants in the International Congress organized by the Pontifical Lateran University, 16 October 2008: *L'Osservatore Romano* English edition, 22 October 2008, p. 43). Scientism and the logic of profit seem effectively to dominate the field of infertility and human procreation today, even to the point of limiting many other areas of research.

The Church pays great attention to the distress of infertile couples, she cares for them and for this very reason encourages medical research. Science, however, is not always able to respond positively to the desires of numerous couples. I would therefore like to remind spouses in a condition of infertility, that this does not thwart their matrimonial vocation. Spouses are always called by their baptismal and matrimonial vocation itself to cooperate with God in the creation of a new human life. The vocation to love is in fact a vocation to the gift of self, and this is a possibility that no physical condition can prevent. Therefore, whenever science finds no answer, the answer that gives light comes from Christ.

I would like to encourage all of you gathered here for these study days and who at times work in a medical and scientific context where the dimension of truth is obscured: persevere on the way on which you have set out with an intellectually honest science, fascinated by the constant search for the good of the human being. On your intellectual journey, do not disdain the dialogue with faith. I address to you the heartfelt appeal expressed in the Encyclical *Deus Caritas Est*: "if reason is to be exercised properly, it must undergo constant purification, since it can never be completely free of the danger of a certain ethical blindness caused by the dazzling effect of power and special interests.... Faith enables reason to do its work more effectively and to see its proper object more clearly" (n. 28).

On the other hand, the cultural matrix Christianity created — rooted in the affirmation of the existence of the Truth and of the intelligibility of the real in the light of the Supreme Truth — I mean, the cultural matrix — made possible in Medieval Europe the development of modern scientific knowledge, a knowledge that in previous cultures had remained only in embryo.

Distinguished scientists and all of you, members of the Academy engaged in promoting the life and dignity of the human person, may you always also bear in mind the fundamental cultural role you play in society and the influence you have in forming public opinion. My Predecessor, Bl. John Paul II, recalled that "scientists, therefore, precisely because they 'know more', are called to 'serve more'" (Discourse to the Pontifical Academy of Sciences, 11 November 2002: *L'Osservatore Romano* 20 November 2003, p. 4).

People trust in you who serve life, they trust in your commitment to support those in need of comfort and hope. Never give in to the temptation to treat the good of the person by reducing him or her to a mere technical problem! The conscience's indifference to the true and the good is a dangerous threat to authentic scientific progress.

I would like to conclude by renewing the hope that the Second Vatican Council addressed to men of thought and science: "Happy are those who, while possessing the truth, search more earnestly for it in order to renew it, deepen it, and transmit it to others" (Message to Men of Thought and Science, 8 December 1965: AAS 58

[1966], 12). With these hopes I impart the Apostolic Blessing to all of you present here and to your loved ones. Many thanks.

Sta op, uw geloof heeft u gered

Boodschap van de Heilige Vader bij gelegenheid van de twintigste Wereldziekendag

“Stand up and go; your faith has saved you” (Lk 17:19)

11 februari 2012

Paus Benedictus XVI

Dear Brothers and Sisters,

On the occasion of the World Day of the Sick, which we will celebrate on 11 February 2012, the Memorial of Our Lady of Lourdes, I wish to renew my spiritual closeness to all sick people who are in places of care or are looked after in their families, expressing to each one of them the solicitude and the affection of the whole Church. In the generous and loving welcoming of every human life, above all of weak and sick life, a Christian expresses an important aspect of his or her Gospel witness, following the example of Christ, who bent down before the material and spiritual sufferings of man in order to heal them.

1. This year, which involves the immediate preparations for the Solemn World Day of the Sick that will be celebrated in Germany on 11 February 2013 and will focus on the emblematic Gospel figure of the Good Samaritan (cf. Lk 10:29-37), I would like to place emphasis upon the “sacraments of healing”, that is to say upon the sacrament of Penance and Reconciliation and that of the Anointing of the Sick, which have their natural completion in Eucharistic Communion.

The encounter of Jesus with the ten lepers, narrated by the Gospel of Saint Luke (cf. Lk 17:11-19), and in particular the words that the Lord addresses to one of them, “Stand up and go; your faith has saved you” (v. 19), help us to become aware of the importance of faith for those who, burdened by suffering and illness, draw near to the Lord. In their encounter with him they can truly experience that he who believes is never alone! God, indeed, in his Son, does not abandon us to our anguish and sufferings, but is close to us, helps us to bear them, and wishes to heal us in the depths of our hearts (cf. Mk 2:1-12).

The faith of the lone leper who, on seeing that he was healed, full of amazement and joy, and unlike the others, immediately went back to Jesus to express his gratitude, enables us to perceive that reacquired health is a sign of something more precious than mere physical healing, it is a sign of the salvation that God gives us through Christ; it finds expression in the words of Jesus: your faith has saved you. He who in suffering and illness prays to the Lord is certain that God’s love will never abandon him, and also that the love of the Church, the extension in time of the Lord’s saving work, will never fail. Physical healing, an outward expression of the deepest salvation, thus reveals the importance that man – in his entirety of soul and body – has for the Lord. Each sacrament, for that matter, expresses and actuates the closeness of God himself, who, in an absolutely freely-given way, “touches us through material things ... that he takes up into his service, making them instruments of

the encounter between us and himself" (Homily, Chrism Mass, 1 April 2010). "The unity between creation and redemption is made visible. The sacraments are an expression of the physicality of our faith, which embraces the whole person, body and soul" (Homily, Chrism Mass, 21 April 2011).

The principal task of the Church is certainly proclaiming the Kingdom of God, "But this very proclamation must be a process of healing: 'bind up the broken-hearted' (Is 61:1)" (ibid.), according to the charge entrusted by Jesus to his disciples (cf. Lk 9:1-2; Mt 10:1,5-14; Mk 6:7-13). The tandem of physical health and renewal after lacerations of the soul thus helps us to understand better the "sacraments of healing".

2. The sacrament of Penance has often been at the centre of the reflection of the Church's Pastors, specifically because of its great importance in the journey of Christian life, given that "The whole power of the sacrament of Penance consists in restoring us to God's grace, and joining with him in an intimate friendship" (Catechism of the Catholic Church, 1468). The Church, in continuing to proclaim Jesus' message of forgiveness and reconciliation, never ceases to invite the whole of humanity to convert and to believe in the Gospel. She makes her own the call of the Apostle Paul: "So we are ambassadors for Christ, as if God were appealing through us. We implore you on behalf of Christ, be reconciled to God" (2 Cor 5:20). Jesus, during his life, proclaimed and made present the mercy of the Father. He came not to condemn but to forgive and to save, to give hope in the deepest darkness of suffering and sin, and to give eternal life; thus in the sacrament of Penance, in the "medicine of confession", the experience of sin does not degenerate into despair but encounters the Love that forgives and transforms (cf. John Paul II, Post-Synodal Apostolic Exhortation *Reconciliatio et Paenitentia*, 31).

God, "rich in mercy" (Eph 2:4), like the father in the Gospel parable (cf. Lk 15:11-32), does not close his heart to any of his children, but waits for them, looks for them, reaches them where their rejection of communion imprisons them in isolation and division, and calls them to gather around his table, in the joy of the feast of forgiveness and reconciliation. A time of suffering, in which one could be tempted to abandon oneself to discouragement and hopelessness, can thus be transformed into a time of grace so as to return to oneself, and like the prodigal son of the parable, to think anew about one's life, recognizing its errors and failures, longing for the embrace of the Father, and following the pathway to his home. He, in his great love, always and everywhere watches over our lives and awaits us so as to offer to every child that returns to him the gift of full reconciliation and joy.

3. From a reading of the Gospels it emerges clearly that Jesus always showed special concern for sick people. He not only sent out his disciples to tend their wounds (cf. Mt 10:8; Lk 9:2; 10:9) but also instituted for them a specific sacrament: the Anointing of the Sick. The Letter of James attests to the presence of this sacramental act already in the first Christian community (cf. 5:14-16): by the Anointing of the Sick, accompanied by the prayer of the elders, the whole of the Church commends the sick to the suffering and glorified Lord so that he may alleviate their sufferings and save them; indeed she exhorts them to unite themselves spiritually to the passion and death of Christ so as to contribute thereby to the good of the People of God.

This sacrament leads us to contemplate the double mystery of the Mount of Olives, where Jesus found himself dramatically confronted by the path indicated to him by the Father, that of his Passion, the supreme act of love; and he accepted it. In that hour of tribulation, he is the mediator, "bearing in himself, taking upon himself the sufferings and passion of the world, transforming it into a cry to God, bringing it before the eyes and into the hands of God and thus truly bringing it to the moment of redemption" (Lectio Divina, Meeting with the Parish Priests of Rome, 18 February 2010). But "the Garden of Olives is also the place from which he ascended to the Father, and is therefore the place of redemption ... This double mystery of the Mount of Olives is also always 'at work' within the Church's sacramental oil ... the sign of God's goodness reaching out to touch us" (Homily, Chrism Mass, 1 April 2010). In the Anointing of the Sick, the sacramental matter of the oil is offered to us, so to

speak, “as God’s medicine ... which now assures us of his goodness, offering us strength and consolation, yet at the same time points beyond the moment of the illness towards the definitive healing, the resurrection (cf. Jas 5:14)” (ibid.).

This sacrament deserves greater consideration today both in theological reflection and in pastoral ministry among the sick. Through a proper appreciation of the content of the liturgical prayers that are adapted to the various human situations connected with illness, and not only when a person is at the end of his or her life (cf. Catechism of the Catholic Church, 1514), the Anointing of the Sick should not be held to be almost “a minor sacrament” when compared to the others. Attention to and pastoral care for sick people, while, on the one hand, a sign of God’s tenderness towards those who are suffering, on the other brings spiritual advantage to priests and the whole Christian community as well, in the awareness that what is done to the least, is done to Jesus himself (cf. Mt 25:40).

4. As regards the “sacraments of healing”, Saint Augustine affirms: “God heals all your infirmities. Do not be afraid, therefore, all your infirmities will be healed ... You must only allow him to cure you and you must not reject his hands” (Exposition on Psalm 102, 5; PL 36, 1319-1320). These are precious instruments of God’s grace which help a sick person to conform himself or herself ever more fully to the mystery of the death and resurrection of Christ. Together with these two sacraments, I would also like to emphasize the importance of the Eucharist. Received at a time of illness, it contributes in a singular way to working this transformation, associating the person who partakes of the Body and Blood of Christ to the offering that he made of himself to the Father for the salvation of all. The whole ecclesial community, and parish communities in particular, should pay attention to guaranteeing the possibility of frequently receiving Holy Communion, to those people who, for reasons of health or age, cannot go to a place of worship. In this way, these brothers and sisters are offered the possibility of strengthening their relationship with Christ, crucified and risen, participating, through their lives offered up for love of Christ, in the very mission of the Church. From this point of view, it is important that priests who offer their discreet work in hospitals, in nursing homes and in the homes of sick people, feel they are truly “‘ministers of the sick’, signs and instruments of Christ’s compassion who must reach out to every person marked by suffering” (Message for the XVIII World Day of the Sick, 22 November 2009).

Becoming conformed to the Paschal Mystery of Christ, which can also be achieved through the practice of spiritual Communion, takes on a very particular meaning when the Eucharist is administered and received as Viaticum. At that stage in life, these words of the Lord are even more telling: “Whoever eats my flesh and drinks my blood has eternal life, and I will raise him on the last day” (Jn 6:54). The Eucharist, especially as Viaticum, is – according to the definition of Saint Ignatius of Antioch – “medicine of immortality, the antidote for death” (Letter to the Ephesians, 20: PG 5, 661); the sacrament of the passage from death to life, from this world to the Father, who awaits everyone in the celestial Jerusalem.

5. The theme of this Message for the Twentieth World Day of the Sick, “Stand up and go; your faith has saved you”, also looks forward to the forthcoming Year of Faith which will begin on 11 October 2012, a propitious and valuable occasion to rediscover the strength and beauty of faith, to examine its contents, and to bear witness to it in daily life (cf. Apostolic Letter *Porta Fidei*, 11 October 2011). I wish to encourage sick people and the suffering always to find a safe anchor in faith, nourished by listening to the Word of God, by personal prayer and by the sacraments, while I invite pastors to be increasingly ready to celebrate them for the sick. Following the example of the Good Shepherd and as guides of the flocks entrusted to them, priests should be full of joy, attentive to the weakest, the simple and sinners, expressing the infinite mercy of God with reassuring words of hope (cf. Saint Augustine, Letter 95, 1: PL 33, 351-352).

To all those who work in the field of health, and to the families who see in their relatives the suffering face of

the Lord Jesus, I renew my thanks and that of the Church, because, in their professional expertise and in silence, often without even mentioning the name of Christ, they manifest him in a concrete way (cf. Homily, Chrism Mass, 21 April 2011).

To Mary, Mother of Mercy and Health of the Sick, we raise our trusting gaze and our prayer; may her maternal compassion, manifested as she stood beside her dying Son on the Cross, accompany and sustain the faith and the hope of every sick and suffering person on the journey of healing for the wounds of body and spirit!

I assure you all of a remembrance in my prayers, and I bestow upon each one of you a special Apostolic Blessing.

From the Vatican, 20 November 2011, Solemnity of our Lord Jesus Christ, Universal King.

Geloof en rede in het kader van nieuwe evangelisatie

Tot de Bisschoppen uit de Verenigde Staten (regio IV-VI) tijdens hun bezoek “Ad Limina

19 januari 2012
Paus Benedictus XVI

Dierbare broeders Bisschoppen,

Van harte groet ik u allen en bid dat deze pelgrimage van spirituele vernieuwing en verdieping van de gemeenschap het geloof en de inzet zal bevestigen van uw taak als herder van de Kerk in de Verenigde Staten van Amerika. Zoals u weet, is het mijn bedoeling om in de loop van dit jaar met u enkele spirituele en culturele uitdagingen van de nieuwe evangelisatie te overwegen.

Een van de meest gedachtenisvolle aspecten van mijn pastorale bezoek aan de Verenigde Staten was de mogelijkheid die het mij gaf na te denken over de historische ervaring van godsdienstvrijheid in Amerika en meer in het bijzonder de relatie tussen geloof en cultuur. Aan iedere cultuur ligt ten grondslag, bewust of onbewust, de consensus over de werkelijkheid van de natuur en het morele goed, en dus over de condities van de menselijke ontwikkeling. In Amerika was deze consensus, zoals het is vastgelegd in de oprichtingsdocumenten, gebaseerd in een visie op de wereld niet alleen door geloof gevormd maar ook in een toewijding aan bepaalde ethische principes voortkomen uit de natuur en de God van de natuur. Tegenwoordig is deze consensus aanmerkelijk geërodeerd ten gevolge van de krachtige culturele bewegingen die niet alleen tegen de kern van de morele leer van de Joods-christelijke traditie zijn, maar toenemend vijandig tegen het Christendom op zich.

Wat haar betreft is de Kerk van de Verenigde Staten geroepen om, gewenst of ongewenst, het Evangelie verkondigt, hetgeen niet alleen een onveranderde morele waarheid voorstelt, maar het juist voorstelt als de sleutel voor menselijk geluk en sociale vooruitgang. (1) In de mate dat enkele culturele ontwikkelingen elementen bevatten die de verkondiging van deze waarheden zouden beknotten, ofwel door het beperken

binnen de grenzen van de louter wetenschappelijke rationaliteit, dan wel door het te onderdrukken in de naam van de politieke macht of regel van de meerderheid, zij vertegenwoordigen niet alleen een bedreiging van het christelijk geloof, maar ook de mensheid zelf en tot in de diepste waarheid over ons bestaan en de ultieme roeping, onze relatie met God. Wanneer een cultuur probeert de dimensies van het ultieme mysterie te onderdrukken en de deur sluit voor de transcendente waarheid, wordt het onvermijdelijk verarmd en valt ten prooi aan, zoals wijlen Paus Johannes Paulus II zo duidelijk zag, de reductionistische en totalitaire kijk op de menselijke persoon en de aard van de samenleving.

Met haar lange traditie van respect voor de juiste relatie tussen geloof en rede, heeft de Kerk een cruciale rol te spelen in het weerstaan van de culturele tendensen, welke de idee aanmoedigt, op basis van een extreem individualisme, dat vrijheid losstaat van morele waarheid. Onze traditie gaat niet uit van een blind geloof, maar van een rationeel perspectief dat gekoppeld is aan onze inzet om een authentieke, rechtvaardige, menselijke en welvarende samenleving op te bouwen met onze ultieme zekerheid dat de kosmos vervuld is van een innerlijke logica die toegankelijk is voor de menselijke rede. De verdediging van de Kerk van een morele beredenering, op basis van de natuurlijke wet, is gegrondvest op haar overtuiging dat deze wet geen bedreiging is van onze vrijheid, maar eerder een "taal", die ons in staat stelt onszelf en de waarheid van ons zijn te begrijpen, en een meer rechtvaardige en humane wereld vorm te geven. Ze biedt daarom haar morele leer als boodschap aan, niet van dwang, maar van vrijheid, en als basis om een veilige toekomst te bouwen.

De getuigenis van de Kerk is dan van nature publiek: zij zoekt te overtuigen door rationele argumenten voor te stellen in het publieke debat. De legitieme scheiding van Kerk en Staat kan niet aangewend worden als middel om de Kerk te laten zwijgen over bepaalde onderwerpen, maar ook niet dat de Staat mag kiezen om niet deel te nemen, of om ingezet te worden door stemmen van toegewijde gelovigen in het bepalen van de waarden die vorm zullen geven aan de toekomst van de natie.

In het kader van deze overwegingen is het noodzakelijk dat de gehele Katholieke gemeenschap van Amerika zich is gaan realiseren welke ernstige gevaren voor de getuigenis van de Kerk van haar publieke moraal wordt gevormd door een radicaal secularisme, dat steeds meer uiting vindt op politieke en culturele terreinen. De ernst van deze bedreiging moet op iedere niveau van het kerkelijk leven helder voor ogen staan. Een bijzondere zorg zijn de bepaalde pogingen om één van de meest gekoesterde Amerikaanse vrijheden te beperken, namelijk de godsdienstvrijheid. Velen van u hebben aangegeven dat gerichte acties zijn ondernomen om het recht van gewetensbezwaren te beperken voor Katholieke personen instellingen met betrekking tot medewerking aan intrinsieke kwade praktijken. Anderen hebben mij gesproken over de zorgwekkende tendens om godsdienstvrijheid te beperken tot alleen de vrijheid van vieringen zonder waarborgen voor het respect voor gewetensvrijheid.

Hier opnieuw zien we de noodzaak voor een toegewijde, mondige en goed gevormde Katholieke leken begiftigd met een sterk kritische zin versus de dominante cultuur en met de moed om zich te weer te stellen tegen een reductief secularisme, dat ernaar streeft om de wettige deelname van de Kerk aan het publieke debat over de toekomst van de Amerikaanse gemeenschap te ontnemen. De voorbereiding van overtuigende leken leiders en de presentatie van een overtuigende uiting van de christelijke visie op de mens en samenleving blijft de belangrijkste taak van de Kerk in uw land. Als essentiële onderdelen van de nieuwe evangelisatie moeten deze zorgen de visie en doelstellingen van catechetische programma's zijn op alle niveaus.

In dit verband spreek ik mijn waardering uit voor uw inspanningen om de contacten te behouden met Katholieken, die betrokken zijn bij het politieke leven, en om hen te helpen begrijpen dat zij een persoonlijke verantwoordelijkheid hebben om publiek getuigenis af te leggen van hun geloof, in het bijzonder met betrekking tot de grote morele problemen van onze tijd: respect voor Gods gave van het leven, de bescherming van de

menselijke waardigheid en het bevorderen van authentieke mensenrechten. Zoals het Concilie heeft aangegeven, en hetgeen ik heb willen herhalen tijdens mijn pastorale reis, moet het respect voor de rechtvaardige autonomie van de seculiere omgeving ook rekening houden met de waarheid dat er geen wereldse werkelijkheden zijn die los gezien kunnen worden van de Schepper en Zijn heerschappij. (2) Zonder twijfel dat een meer consistent getuigenis van de kant van de Amerikaanse Katholieken over hun diepste overtuigingen een belangrijke bijdrage zal leveren aan een vernieuwing van de samenleving als geheel.

Dierbare broeders Bisschoppen, in deze korte opmerkingen heb ik willen ingaan op een aantal van de dringende onderwerpen die in uw dienst aan het Evangelie en hun betekenis voor de evangelisatie van de Amerikaanse cultuur van belang zijn. Niemand die deze problemen realistisch bekijkt kan voorbij gaan aan de echte problemen waar de Kerk op het moment mee te maken heeft. Maar uit het geloof kunnen we moed putten voor een groeiend bewustzijn voor de noodzaak om de burgerlijke orde duidelijk geworteld te houden in de Joods-christelijke traditie, maar ook uit de belofte die door de nieuwe generatie van Katholieken wordt geboden, die door hun ervaring en overtuiging een beslissende rol zullen hebben in de vernieuwing van de aanwezigheid van de Kerk en het getuigen in de Amerikaanse samenleving. De hoop die deze “tekenen des tijds” ons geven is op zichzelf een reden om onze inspanningen te vernieuwen om de intellectuele en morele middelen van de gehele Katholieke gemeenschap te mobiliseren ten dienste van de evangelisatie van de Amerikaanse cultuur en te bouwen aan de beschaving van liefde. Met grote genegenheid beveel ik u allen, en de aan uw zorg toevertrouwde kudde, aan de gebeden van Maria, de Moeder van Hoop, en van harte schenk ik u mijn Apostolische zegen als een belofte van genade en vrede in Jezus Christus, onze Heer.

Noten

1. Vgl. 2e Vaticaans Concilie, Constitutie, Over de Kerk in de wereld van deze tijd, *Gaudium et Spes* (7 dec 1965), 10
2. Vgl. 2e Vaticaans Concilie, Constitutie, Over de Kerk in de wereld van deze tijd, *Gaudium et Spes* (7 dec 1965), 36

Overgenomen met toestemming van [RK Documenten.nl](http://RK-Documenten.nl)

[Bekijk dit document in de context van andere R.K. documenten op de website van RK Documenten.nl](#)

Vaticaan: algemene toegang tot aidsremmers en gedragsverandering

Statement of the Pontifical Council for Health Care Workers on the Occasion of the World AIDS Day 2011

1 december 2011

The World AIDS Day of 2011 must constitute a new opportunity to promote universal access to therapies for those who are infected, the prevention of transmission from mother child, and education in lifestyles that involve, as well, an approach that is truly correct and responsible as regards sexuality. In addition, this is a privileged moment to relaunch the fight against social prejudice and to reaffirm the need for moral, spiritual and – as far as this is possible – material proximity to those who have contracted the infection and to their family relatives. This Pontifical Council has for some time dedicated itself to this proximity; in particular it did this on

the occasion of the conference of last May which explored the subject 'The Centrality of Care for the Person in the Prevention and Treatment of Illnesses Caused by HIV-AIDS'. During those two days of analysis, indeed, emphasis was placed, amongst other things, on how much one can, and one must, do against this pandemic and to help those nations that are most afflicted by it, which are in large part to be found in sub-Saharan Africa. Although the international community began to work against this infection over twenty years ago, unfortunately it is estimated that 1,800,000 people still die every year because of HIV. These are people who could lead normal lives if they only had access to suitable pharmacological therapies, those known as antiretroviral therapies.

Deaths are thus witnessed that are no longer justifiable, just as the pain of the relatives of the people involved, the impoverishment of their family units, the increase in their marginalisation, and the malaise of children who have become orphans, often at a very early age, can no longer be justified. By now the transmission of the infection from mothers to their children, who often become its victims even before they begin to see the outlines of the world that surrounds them, equally, cannot be justified. Although the extension of these therapies to all peoples and to all the parts of a population is something that cannot but be engaged in, of fundamental importance, on the other hand, remains the formation, the education, of everyone, and in particular the new generations, in a sexuality based upon 'an anthropology anchored in natural law and illuminated by the Word of God'. The Church and her Magisterium ask for a lifestyle that privileges abstinence, conjugal faithfulness and the rejection of sexual promiscuity, because, as the Post-Synodal Apostolic Exhortation *Africae Munus* emphasised, all of this forms a part of the question of the 'integral development' to which people and communities have a right.

In launching this new appeal for commitment and solidarity in favour of all the (both direct and indirect) victims of HIV/AIDS, we would like to thank, in union of spirit with the Holy Father, all those who have striven, often for very many years, to help them. We are referring here to institutions, agencies and volunteers who 'work in the sector of health care and especially of AIDS' and who engage in 'wonderful and important work', and who, without doubt, deserve the operational support, and support without ideological ties, of international organisations and benefactors. Lastly, we wish to express our proximity to people afflicted by HIV/AIDS, to those who are near to them, and to all those health-care workers who, being exposed to the risk of infection as well, provide all possible care to them, respecting their personalities and their dignity.

+ Zygmunt Zimowski President of the Pontifical Council for Health Care Workers

Hedonisme bedreigt moraal

Homilie tijdens het pastorale bezoek aan het bisdom San Marino-Montefeltro

19 Juni 2011

Paus Benedictus XVI

Dear Brothers and Sisters,

Great is my joy at being able to break with you the bread of the Word of God and of the Eucharist and to address to you, dear people of San Marino, my most cordial greeting. My special thoughts go to the Captains Regent and to the other political and civil authorities present at this Eucharistic celebration. I greet with affection your pastor, Bishop Luigi Negri, whom I thank for his courteous words and, with him, I greet all the priests and faithful of the Diocese of San Marino-Montefeltro; I greet each one of you and express my heartfelt gratitude for the cordiality and affection with which you have welcomed me. I have come to share with you the joys and hopes, efforts and duties, ideals and aspirations of this diocesan community. I know that you are not without difficulties, problems and concerns here. I want to assure you all that I am close to you and remember you in prayer, and I encourage you to persevere in bearing witness to the human and Christian values that are so deeply rooted in the faith and history of this territory and its people, with its granitic faith of which the Bishop spoke.

Today we are celebrating the Feast of the Blessed Trinity, the Feast of God, of the centre of our faith: God the Father, Son and Holy Spirit. When one thinks of the Trinity, one usually thinks of the aspect of the mystery: they are Three and they are One, one God in three Persons. Actually God in his greatness cannot be anything but a mystery for us, yet he revealed himself. We can know him in his Son and thus also know the Father and the Holy Spirit. Instead today's Liturgy draws our attention not so much to this mystery as to the reality of love that is contained in this first and supreme mystery of our faith. The Father, the Son and the Holy Spirit are one because God is love and love is an absolute life-giving force; the unity created by love is a unity greater than a purely physical unity. The Father gives everything to the Son; the Son receives everything from the Father with gratitude; and the Holy Spirit is the fruit of this mutual love of the Father and the Son. The texts of today's Mass speak of God and thus speak of love; they do not dwell so much on the three Persons, but rather on love which is the substance and, at the same time, the unity and trinity.

The first passage that we heard, taken from the Book of Exodus and which I dwelt on at a recent Wednesday catechesis, is surprising because the revelation of God's love comes after a very serious sin of the people. They had hardly concluded the oath of the Covenant which they took at Mount Sinai, and already the people were disloyal. In Moses' prolonged absence, the people said: "but where has this Moses gone, where is his God?" and they asked Aaron to create a god who would be visible, accessible and controllable, within the reach of man instead of this mysterious, invisible and distant God. Aaron complied and made a golden calf. Coming down from Sinai, Moses saw what had happened and broke the tablets of the Covenant which were already broken, shattered, two stones on which were written the "Ten Words", the concrete contents of the agreement with God. It looked as if all was lost, the friendship, immediately and from the outset, was broken. Yet, despite this most grievous sin of the people, through Moses' intercession God chose to forgive them and invited Moses to climb the mountain once again to receive anew his law, the Ten Commandments, and to renew the pact. Moses then asked God to reveal himself, to allow him to see his face. However, God did not show his face, but rather revealed his being, full of goodness, with these words: "The Lord, the Lord, a merciful and gracious God, slow to anger, abounding in steadfast love and faithfulness" (Ex 34:6). This is the Face of God. This self-definition of God expresses his merciful love: a love that triumphs over sin, covers it, eliminates it. We can always be sure of this goodness which does not abandon us. There can be no clearer revelation. We have a God who refuses to destroy sinners and wants to show his love in an even more profound and surprising way to sinners themselves, in order to always offer them the possibility of conversion and forgiveness.

The Gospel completes this revelation, we heard in the First Reading, because it indicates the point to which God has shown his mercy. John the Evangelist refers to these words of Jesus: "For God so loved the world that he gave his only Son, so that whoever believes in him should not perish but have eternal life" (3:16). In the world there is evil, there is selfishness, there is wickedness, and God could come to judge this world, to destroy evil, to

punish those who work in darkness. Instead, he shows his love for the world and for men and women, despite their sin, and sends what is most precious to him: his Only-Begotten Son. Not only does God send him, but he gives him as a gift to the world. Jesus is the Son of God who was born for us, who lived for us, who healed the sick, forgave sins and welcomed everyone. Responding to the love that comes from the Father, the Son gave his own life for us: on the cross God's merciful love reaches its highest expression. And it is on the cross that the Son of God obtains for us participation in eternal life that is communicated to us with the gift of the Holy Spirit. Thus, in the mystery of the cross, the three divine Persons are present: the Father, who gives his Only-Begotten Son for the salvation of the world; the Son, who totally fulfils the Father's plan; the Holy Spirit — poured out by Jesus at the moment of his death — who comes to make us participants in divine life, to transform our existence so that it may be enlivened by divine love.

Dear brothers and sisters, faith in the Trinitarian God has characterized this Church of San Marino-Montefeltro, too, throughout the course of its ancient and glorious history. The evangelization of this land is attributed to the holy stonemasons Marinus and Leo who are said to have come to Rimini from Dalmatia in the middle of the third century. Because of the holiness of their lives they were ordained, respectively a priest and a deacon, by Bishop Gaudentius who sent them inland, one to Monte Feretro, later known as San Leo, and the other to Monte Titano, later known as San Marino. Over and above the historical issues — which it is not our task to examine — it is interesting to state that Marinus and Leo brought into the context of this local reality, with the faith in God revealed in Jesus Christ, new perspectives and values, determining the birth of a culture and a civilization centred on the human person, the image of God and therefore the bearer of rights that precede all human legislation. The variety of ethnic groups — Romans, Goths and later Lombards — who came into contact with each other, sometimes in very conflictual situations, found in their common reference to faith a powerful factor for ethical, cultural, social and, in a certain way, political, edification. It was obvious to them that they could not consider a project of civilization complete until all the members of the people had become a living and well-structured Christian community built on faith in the Trinitarian God. Therefore one can rightly say that the wealth of this people, your wealth, dear Sammarinesi, has been and still is faith, and that this faith has created a truly unique civilization. Alongside your faith, we must also recall your absolute fidelity to the Bishop of Rome, whom this Church has always viewed with devotion and affection; likewise the attention shown to the great tradition of the Eastern Church and a deep devotion to the Virgin Mary.

You are justly proud of and grateful for all that the Holy Spirit has done in your Church throughout the centuries. However, you also know that the best way to appreciate an inheritance is to cultivate and enrich it. You are called, in fact, to develop this precious deposit in one of the most crucial moments in history. Today your mission is facing profound and rapid cultural, social, economic and political transformations that have determined new directions and changed mentalities, customs and sensitivities. Here too, as elsewhere, there is no lack of difficulties and obstacles, due above all to hedonistic models that obscure minds and risk uprooting all morality. The temptation has crept in to believe that man's true wealth is not faith, but personal and social power, his intellect, his culture and his capacity to manipulate scientific, technological and social reality. Thus, in these lands too, people have begun to replace faith and Christian values with presumed riches which ultimately prove to be inconsistent and unable to sustain the great promise of the true, the good, the beautiful and the just that for centuries your ancestors have identified with the experience of faith. Nor should we forget the crisis into which many families have been plunged, aggravated by the widespread psychological and spiritual fragility of couples, as well as the struggle experienced by many educators in offering formative continuity to young people, who are conditioned by various types of instability, and in the first place that of their social role and work opportunities.

Dear friends, I am well acquainted with the committed involvement of every member of this particular Church in

fostering the various aspects of Christian life. I urge all the faithful to be like leaven in the world, showing that in both Montefeltro and San Marino there are enterprising and consistent Christians present. May priests and religious live in an ever more cordial and active ecclesial communion, helping and listening to the diocesan pastor. May you too feel the urgent need for a resurgence in priestly vocations and to those of special consecration: I appeal to families and to young people to open their hearts to a prompt response to the Lord's call. No one ever regrets being generous to God! I urge you lay people to be actively involved in the community so that, in addition to your specific civic, political, social and cultural tasks, you may find the time and inclination for a life of faith, for pastoral life. Dear people of San Marino, stay firmly faithful to the heritage built over the centuries under the inspiration of your great patrons, Marinus and Leo. I invoke God's blessing on your journey, today and in the future, and I commend you all to "the grace of the Lord Jesus Christ and the love of God and the fellowship of the Holy Spirit" (2 Cor 13:14). Amen!

Post-abortus syndroom en navelstrengstamcellen

Address to participants in the general assembly of the Pontifical Academy for Life

Saturday, 26 February 2011

Pope Benedict XVI

Your Eminences, Venerable Brothers in the Episcopate and in the Priesthood, Brothers and Sisters,

I welcome you with joy on the occasion of the annual Assembly of the Pontifical Academy for Life. I greet in particular the President, Bishop Ignacio de Paula, and thank him for his courteous words. I address my cordial welcome to each one of you! During these days of work you have treated topics of important timeliness, which profoundly call into question contemporary society and challenge us to find ever more adequate responses for the good of the human person.

The topic of post-abortion syndrome — that is, the grave psychological distress experienced by women who have had recourse to voluntary abortion — reveals the irrepressible voice of the moral conscience and the most serious wound it suffers every time that human action betrays the innate vocation to the good of the human being, to which it bears witness.

In this reflection it would be useful also to focus attention on the at times obscured conscience of the fathers of children who often leave pregnant women on their own. The Catechism of the Catholic Church teaches that the moral conscience is that "judgement of reason whereby the human person recognizes the moral quality of a concrete act that he is going to perform, is in the process of performing, or has already completed" (n. 1778).

Indeed it is a duty of the moral conscience to discern good from evil in the different situations of life, so that, on the basis of this judgement, the human being may freely turn towards goodness. To those who would like to deny the existence of the human moral conscience, reducing its voice to the result of external conditioning or to a purely emotional phenomenon, it is important to reaffirm that the moral quality of human action is neither an

extrinsic or optional value, nor is it a prerogative of Christians or believers; rather it brings together every human being.

It is through the moral conscience that God speaks to every person and invites him to defend human life at every moment. The profound dignity of the moral conscience and the reason for its inviolability is inherent in this personal bond with the Creator.

The human being in his wholeness — mind, emotions, will — fulfils his vocation to the good in his conscience, so that the choice of good or evil in the concrete situations of life ends by profoundly marking the human person in every expression of his being. The whole person, in fact, is injured when his action is contrary to the dictates of his conscience. Yet, even when man rejects the truth and goodness that the Creator proposes to him, God does not abandon him but, precisely through the voice of his conscience, continues to see him and to speak to him so that he will recognize his error and open himself to divine Mercy which can heal any wound.

Doctors in particular cannot fail in the grave duty to defend from deception the conscience of many women who believe abortion is the solution to family, financial and social problems or those that relate to their baby's health. Especially in the latter situation the woman is all too often convinced, at times by doctors themselves, that abortion is not only a morally licit choice, but is even a "therapeutic" action that is only right, in order to prevent the child and his family from suffering and from being an "unjust" burden on society.

Against a cultural background characterized by the eclipse of the sense of life, in which the common perception of the moral gravity of abortion and of other kinds of attacks on human life, special fortitude is demanded of doctors so that they may continue to assert that abortion resolves nothing but kills the child, destroys the woman and blinds the conscience of the child's father, all too often ruining family life. This duty, however, does not only concern the medical profession and health-care workers. The whole of society must defend the right to life of the child conceived and the true good of the woman who will never, in any circumstance, be able to find fulfilment in the decision of abortion.

It will likewise be necessary, as your work has shown, to provide women who having unfortunately already had an abortion are now experiencing the full moral and existential tragedy of it. Many dioceses and volunteer organizations offer psychological and spiritual support for full human recovery. The solidarity of the Christian community cannot dispense with this type of co- responsibility.

In this regard I would like to recall the invitation addressed by Venerable John Paul II to women who have had an abortion: "The Church is aware of the many factors which may have influenced your decision, and she does not doubt that in many cases it was a painful and even shattering decision. The wound in your heart may not yet have healed. Certainly what happened was and remains terribly wrong. But do not give in to discouragement and do not lose hope. Try rather to understand what happened and face it honestly. If you have not already done so, give yourselves over with humility and trust to repentance. The Father of mercies is ready to give you his forgiveness and his peace in the Sacrament of Reconciliation. To the same Father and his mercy you can with sure hope entrust your child. With the friendly and expert help and advice of other people, and as a result of your own painful experience, you can be among the most eloquent defenders of everyone's right to life" (Encyclical *Evangelium vitae*, n. 99).

The moral conscience of researchers and of the entire civil society is also closely involved in the second topic, which is the subject of your work today; the use of umbilical cord banks, for clinical and research purposes. Medical and scientific research is a value, hence a commitment, not only for researchers but for the whole civil community. From it stems the duty to promote ethically effective research by institutions and the value of solidarity of individuals in taking part in research that aims to further the common good. This value and the

need for solidarity are very clearly highlighted in the case of the use of umbilical cord stem cells. These are important clinical applications and promising research at the scientific level, but their implementation relies heavily on generosity in donating umbilical cord blood at the moment of birth, and on updating structures to enable women giving birth to donate this blood if they so wish.

I therefore invite you all to become champions of a true and conscious human and Christian solidarity. In this regard, many medical researchers rightly view with perplexity the ever increasing number of private banks for the preservation of umbilical cord blood for the exclusive use of individuals.

In addition to lacking true scientific superiority with regard to cord donation this option — as your Assembly's work shows — undermines the genuine spirit of solidarity that must constantly motivate the search for the common good to which science and medical research ultimately aspire.

Dear brothers and sisters, I renew the expression of my gratitude to the President and to all the Members of the Pontifical Academy for Life for the scientific and ethical value with which you carry out your commitment to serving the good of the human person. I hope that you will keep ever alive the spirit of authentic service that makes minds and hearts sensitive to recognizing the needs of our contemporaries. I cordially impart the Apostolic Blessing to each one of you and to your loved ones.

XIXe Wereldziekendag (2011)

Boodschap van paus Benedictus XVI voor de negentiende Wereldziekendag

"Door zijn striemen bent u genezen" (1 Pe 2:24)

11 februari 2011

Paus Benedictus XVI

Dierbare broeders en zusters !

De Kerk viert Wereldziekendag op 11 februari, de jaarlijkse gedenkdag van Onze Lieve Vrouw van Lourdes. Zoals de eerbiedwaardige Johannes Paulus II het wilde, biedt dat een goede gelegenheid om over het mysterie van het lijden na te denken. Vooral ook om onze parochies en de burgermaatschappij meer oog te doen krijgen voor onze zieke broeders en zusters.

Als ieder mens onze broeder is, hoort toch zeker de zieke, lijdende en zorgbehoevende in het middelpunt van onze aandacht te staan. Geen van hen mag zich vergeten of aan de kant geschoven voelen. Immers, "de maatstaf voor menselijkheid wordt wezenlijk bepaald in relatie met het lijden en de lijdende mens. Dat geldt zowel de enkeling als de samenleving als geheel. Een maatschappij die niet in staat is hen te accepteren en te helpen door de pijn met 'mede-lijden' te delen en innerlijk mee te dragen is een wrede en onmenselijke maatschappij" (Encycliek *Spe salvi*, 38). Moge de zorg voor hen steeds effectiever worden door de initiatieven in elk bisdom op deze wereldddag, tevens met het oog op de plechtige viering in 2013 in het Duitse Mariabedevaartsoord Altötting.

1. Ik ben met mijn hart nog altijd bij dat bijzondere moment tijdens mijn pastorale bezoek aan Turijn. Ik mocht toen in overdenking en gebed stilstaan bij de lijkwade van Christus. Die herinnert ons eraan hoe Christus zelf het lijden van de mens uit alle tijden en plaatsen op zich nam. Ook ons lijden, onze moeilijkheden en onze zonden. Hoeveel gelovigen zijn in de loop van de geschiedenis niet langs dit grafkleed gegaan dat eens het lichaam van een gekruisigde heeft omgeven! Geheel zoals de evangeliën ons hebben overgeleverd over het lijden en sterven van Jezus. Deze beschouwing nodigt ook uit om na te denken over wat Petrus schrijft: “Door zijn striemen bent u genezen” (1 Pe 2:24). De Zoon van God heeft geleden, is gestorven en ook weer verzezen. En juist daarom worden die wonden van Hem tot teken van onze verlossing en vergeving en van verzoening met de Vader. Zij worden echter ook toetssteen van het geloof van de discipelen en van ons. Elke keer namelijk dat de Heer over zijn lijden en dood spreekt begrijpen zij het niet, wijzen ze het af en gaan er tegen in. Voor hen, evenals voor ons, is lijden altijd beladen met mysterie, moeilijk te accepteren en te dragen. De twee Emmausgangers zijn bedroefd door de gebeurtenissen die dagen in Jeruzalem. Pas als de Verrezene dan met hen meeloopt stellen zij zich open voor een nieuwe visie (vgl. Lc 24:13-31). Zelfs de apostel Thomas laat zijn moeite zien om te geloven in de weg van het verlossende lijden: “Ik wil zijn handen zien, met de gaten van de spijkers erin, ik wil ze met mijn vingers voelen. Ik wil met mijn hand de opening in zijn zijde voelen. Anders geloof ik niet” (Joh 20:25). Maar voor Christus die hem zijn wonden laat zien verandert zijn antwoord in een bewogen geloofsbelijdenis: “Mijn Heer en mijn God!” (Joh 20:28). Wat eerst als Jezus’ schijnbare falen en een onoverkomelijk obstakel was wordt in de ontmoeting met de Verrezene een bewijs van zegevierende liefde: ‘Alleen een God die ons zo liefheeft, dat Hij zelf onze wonden, pijn en vooral onschuldig lijden op zich neemt, is geloofwaardig.’ (Urbi et Orbi Paasboodschap 2007).

2. Dierbare zieken en lijdenden, juist door de wonden van Christus kunnen wij al het kwaad dat de mensheid kwelt door de ogen van de hoop zien. Door weer op te staan nam de Heer niet het lijden en kwaad weg van de wereld, maar overwon het in de wortel. Hij stelde tegenover de hovaardigheid van het kwaad de almacht van zijn liefde. Hij heeft ons daarmee laten zien dat de weg van vrede en vreugde die van de liefde is: “Zoals ik jullie heb liefgehad, zo moeten jullie elkaar liefhebben (Joh 13:34). Christus, de overwinnaar van de dood, leeft in ons midden. En laten wij met Thomas zeggen “Mijn Heer en mijn God!” en onze Meester volgen, bereid ons leven aan onze broeders en zusters te wijden (vgl. 1 Joh 3:16), en zo boodschappers worden van een vreugde die geen pijn vreest, de vreugde van de Verrijzenis.

De heilige Bernardus heeft gezegd: ‘God kan niet lijden, Hij kan medelijden’. God, de waarheid en de liefde in eigen persoon, wilde voor en met ons lijden. Hij werd mens zodat Hij met de mens kon medelijden, werkelijk, in vlees en bloed. Binnen elk menselijk lijden is daarom Degene gekomen die het lijden en uithouden deelt. Elk lijden is vervuld van con-solatio, de troost van Gods deelnemende liefde en daarmee de opgaande ster van de hoop (vgl. de Encycliek Spe salvi, 39).

Ik herhaal deze boodschap voor u, dierbare broeders en zusters, opdat u er getuigen van moogt zijn door uw lijden, uw leven en uw geloof.

3. Met het oog op de bijeenkomst van de Wereldjongerendagen in augustus 2011 te Madrid wil ik graag jongeren, met name hen die ziekte doormaken, een speciale gedachte meegeven. Vaak boezemen Jezus’ lijden en kruis angst in, omdat deze de ontkenning van het leven lijken te zijn. In werkelijkheid is het tegendeel het geval! Het kruis is Gods ‘ja’ tegen de mensheid, de hoogste en meest intense uitdrukking van zijn liefde en de bron waaruit het eeuwige leven stroomt. Dit goddelijke leven vloeide uit het doorboorde hart van Jezus. Alleen Hij kan de wereld bevrijden van het kwaad en de groei bewerken van het koninkrijk der gerechtigheid, vrede en liefde waar wij allemaal naar streven (vgl. Boodschap voor Wereldjongerendag 2011, 3). Beste jongeren, leer Jezus te ‘zien’ en te ‘ontmoeten’ in de Eucharistie, waarin Hij werkelijk voor ons tegenwoordig is en zich zelfs tot voedsel voor onze reis maakt. Maar weet Hem ook te herkennen en dienen in de armen, de zieken, onze

broeders en zusters die lijden en moeilijkheden hebben en onze hulp behoeven (vgl. *ibid.*, 4). Tot jullie allen, zowel zieke als gezonde jongeren, herhaal ik mijn uitnodiging om bruggen van liefde en solidariteit te bouwen, zodat niemand zich alleen voelt, maar juist dicht bij God en deel van de grote familie van zijn kinderen (vgl. Algemene Audiëntie, 15 november 2006).

4. Als we de wonden van Jezus beschouwen richt onze blik zich op zijn allerheiligst hart, waarin Gods liefde zich op ultieme wijze openbaart. Het heilig hart is de gekruisigde Christus met zijn door een lans doorstoken zijde, waaruit bloed en water vloeit (vgl. Joh 19:34). Dat staat symbool voor “de sacramenten van de Kerk, opdat alle mensen worden toegetrokken naar het hart van de Verlosser en met vreugde mogen drinken van de eeuwige bron die redding biedt” (vgl. Romeins Missaal, Voorwoord bij de Plechtigheid van het Heilig Hart van Jezus). Met name u, dierbare zieken, voel de nabijheid van dit liefdevolle hart, put met geloof en vreugde van deze bron en bid: “Water uit de zijde van Christus was mij, lijden van Christus sterk mij, o goede Jezus verhoor mijn gebeden en verberg mij in uw wonden” (Gebed van St. Ignatius van Loyola).

5. Ter afsluiting van deze boodschap voor de komende Wereldziekendag uit ik graag aan eenieder mijn genegenheid en mijn zo gevoelde deelname aan uw dagelijkse verdriet en hoop, in eenheid met de gekruisigde en opgestane Christus, die u vrede en genezing van het hart moge schenken. Moge samen met Hem de Maagd Maria, die we met vertrouwen aanroepen als Heil van de zieken en de Troosteres der bedroefden, waken aan uw zijde! Aan de voet van het kruis werd de profetie van Simeon vervuld: haar moederhart wordt doorboord (vgl. Lc 2:35). Vanuit de diepte van haar smart om die van haar Zoon werd Maria in staat gesteld de nieuwe opdracht te aanvaarden: de moeder te worden van Christus in zijn ledematen. In het uur van het kruis wijst Jezus naar elk van zijn leerlingen en zegt tot haar: “Ziedaar uw zoon” (vgl. Joh 19:26-27). Haar moederlijk medeleven met haar Zoon wordt moederlijk medeleven met elk van ons in ons dagelijkse lijden (vgl. Preek in Lourdes, 15 september 2008).

Dierbare broeders en zusters, op deze Wereldziekendag nodig ik ook de autoriteiten uit zich steeds meer voor een zorgstelsel in te zetten dat hulp en ondersteuning biedt aan de lijdenden, vooral de armsten en meest behoeftigen. En mij in gedachten wendend tot alle diocesen zend ik een hartelijke groet aan de bisschoppen, priesters, godgewijden, seminaristen, werkers in de zorg, vrijwilligers en allen die zich met liefde wijden aan de behandeling en verzachting van de wonden van elke zieke broeder en zuster in ziekenhuizen of verpleeghuizen en in gezinnen. Moge u in de gezichten van de zieken altijd het aangezicht der aangezichten kunnen zien: dat van Christus.

Ik verzeker u allen, dat ik u zal gedenken in mijn gebeden en geef u mijn apostolische zegen.

Vanuit het Vaticaan, 21 november 2010, feest van Christus Koning.

Benedictus XVI

Vertaling: H.P.P Lohman MA

Overgenomen met toestemming van RKkerk.nl.

‘By his wounds you have been healed’ (1 Pt 2:24)

4 februari 2011

Paus Benedictus XVI

Dear Brothers and Sisters,

Every year, on the day of the memorial of the Blessed Virgin of Lourdes, which is celebrated on 11 February, the

Church proposes the World Day of the Sick. This event, as the venerable John Paul II wanted, becomes a propitious occasion to reflect upon the mystery of suffering and above all to make our communities and civil society more sensitive to our sick brothers and sisters. If every man is our brother, much more must the sick, the suffering and those in need of care be, at the centre of our attention, so that none of them feels forgotten or emarginated; indeed, 'the true measure of humanity is essentially determined in relationship to suffering and to the sufferer. This holds true both for the individual and for society. A society unable to accept its suffering members and incapable of helping to share their suffering and to bear it inwardly through "com-passion" is a cruel and inhuman society' (Encyclical letter *Spe salvi*, n. 38). The initiatives that will be organised in each diocese on the occasion of this Day should be a stimulus to make care for the suffering increasingly effective, also in view of the solemn celebration that will take place in 2013 at the Marian sanctuary of Altötting in Germany.

1. I still have in my heart the moment when, during the course of the pastoral visit to Turin, I was able to pause in reflection and prayer before the Holy Shroud, before that suffering face, which invites us to reflect on He who took upon himself the passion of man, of every time and place, even our sufferings, our difficulties, our sins. How many faithful, during the course of history, have passed in front of that burial cloth, which enveloped the body of a crucified man, and which completely corresponds to what the Gospels hand down to us about the passion and death of Jesus! To contemplate it is an invitation to reflect upon what St. Peter writes: 'By his wounds you have been healed' (1 Pt 2:24). The Son of God suffered, died, but rose again, and precisely because of this those wounds become the sign of our redemption, of forgiveness and reconciliation with the Father; however they also become a test for the faith of the disciples and our faith: every time that the Lord speaks about his passion and death, they do not understand, they reject it, they oppose it. For them, as for us, suffering is always charged with mystery, difficult to accept and to bear. The two disciples of Emmaus walk sadly because of the events that had taken place in those days in Jerusalem, and only when the Risen One walks along the road with them do they open up to a new vision (cf. Lk 24:13-31). Even the apostle Thomas manifests the difficulty of believing in the way of redemptive passion: "Unless I see the mark of the nails in his hands, and put my finger in the mark of the nails and put my hand into his side, I will not believe" (Jn 20:25). But before Christ who shows his wounds, his response is transformed into a moving profession of faith: "My Lord and my God!" (Jn 20:28). What was at first an insurmountable obstacle, because it was a sign of Jesus' apparent failure, becomes, in the encounter with the Risen One, proof of a victorious love: 'Only a God who loves us to the extent of taking upon himself our wounds and our pain, especially innocent suffering, is worthy of faith.' (Urbi et Orbi Message, Easter 2007).

2. Dear sick and suffering, it is precisely through the wounds of Christ that we are able to see, with eyes of hope, all the evils that afflict humanity. In rising again, the Lord did not remove suffering and evil from the world, but he defeated them at their root. He opposed the arrogance of Evil with the omnipotence of his Love. He has shown us, therefore, that the way of peace and joy is Love: "Just as I have loved you, you also should love one another" (Jn 13:34). Christ, victor over death, is alive in our midst. And while with St. Thomas we also say "My Lord and my God!", let us follow our Master in readiness to spend our lives for our brothers and sisters (cf. 1 Jn 3:16), becoming messengers of a joy that does not fear pain, the joy of the Resurrection.

St. Bernard observed: 'God cannot suffer but He can suffer with'. God, who is Truth and Love in person, wanted to suffer for us and with us; He became man so that He could suffer with man, in a real way, in flesh and blood. To every human suffering, therefore, there has entered One who shares suffering and endurance; in all suffering con-solatio is diffused, the consolation of God's participating love so as to make the star of hope rise (cf. Encyclical letter *Spe salvi*, n. 39).

I repeat this message to you, dear brothers and sisters, so that you may be witnesses to it through your

suffering, your lives and your faith.

3. Looking forward to the appointment of Madrid, in August 2011, for the World Youth Day, I would also like to address a special thought to young people, especially those who live the experience of illness. Often the Passion, the Cross of Jesus, generate fear because they seem to be the negation of life. In reality, it is exactly the contrary! The Cross is God's 'yes' to mankind, the highest and most intense expression of his love and the source from which flows eternal life. From the pierced heart of Jesus this divine life flowed. He alone is capable of liberating the world from evil and making his Kingdom of justice, peace and love, to which we all aspire, grow (cf. Message for the World Youth Day 2011, n. 3). Dear young people, learn to 'see' and to 'meet' Jesus in the Eucharist, where he is present in a real way for us, to the point of making himself food for our journey, but know how to recognise and serve him also in the poor, in the sick, in our brothers and sisters who are suffering and in difficulty, who need your help (cf. *ibid.*, n. 4). To all you young people, both sick and healthy, I repeat my invitation to create bridges of love and solidarity so that nobody feels alone but near to God and part of the great family of his children (cf. General Audience, 15 November 2006).

4. When contemplating the wounds of Jesus our gaze turns to his most sacred Heart, in which God's love manifests itself in a supreme way. The Sacred Heart is Christ crucified, with the side opened by the lance from which flowed blood and water (cf. Jn 19:34), 'symbol of the sacraments of the Church, so that all men, drawn to the Heart of the Saviour, might drink with joy from the perennial fountain of salvation' (Roman Missal, Preface for the Solemnity of the Sacred Heart of Jesus). Especially you, dear sick people, feel the nearness of this Heart full of love and draw with faith and joy from this source, praying: 'Water of the side of Christ, wash me. Passion of Christ, strengthen me. O good Jesus, hear my prayers. In your wounds, hide me' (Prayer of St. Ignatius of Loyola).

5. At the end of this Message of mine for the next World Day of the Sick, I would like to express my affection to each and everyone, feeling myself a participant in the sufferings and hopes that you live every day in union with the crucified and risen Christ, so that he gives you peace and healing of heart. Together with him may the Virgin Mary, whom we invoke with trust as Health of the Sick and Consoler of the Suffering, keep watch at your side! At the foot of the Cross the prophecy of Simon was fulfilled for her: her heart as a Mother was pierced (cf. Lk 2:35). From the depths of her pain, a participation in that of her Son, Mary is made capable of accepting the new mission: to become the Mother of Christ in his members. At the hour of the Cross, Jesus presents to her each of his disciples, saying: "Behold your son" (cf. Jn 19:26-27). Her maternal compassion for the Son becomes maternal compassion for each one of us in our daily sufferings (cf. Homily at Lourdes, 15 September 2008).

Dear brothers and sisters, on this World Day of the Sick, I also invite the authorities to invest more and more in health-care structures that provide help and support to the suffering, above all the poorest and most in need, and addressing my thoughts to all dioceses I send an affectionate greeting to bishops, priests, consecrated people, seminarians, health-care workers, volunteers and all those who dedicate themselves with love to treating and relieving the wounds of every sick brother and sister in hospitals or nursing homes and in families: in the faces of the sick you should know how to see always the Face of faces: that of Christ.

I assure you all that I will remember you in my prayers, as I bestow upon you my Apostolic Blessing.

From the Vatican, 21 November 2010, the feast of Christ the King of the Universe.

Benedictus PP XVI

Banalisering van de sexualiteit

Note of the Congregation for the Doctrine of the Faith on the banalization of sexuality Regarding certain interpretations of “Light of the World”

Website Vaticaan, 21 december 2010

Congregatie voor de Geloofsleer

Following the publication of the interview-book *Light of the World* by Benedict XVI, a number of erroneous interpretations have emerged which have caused confusion concerning the position of the Catholic Church regarding certain questions of sexual morality. The thought of the Pope has been repeatedly manipulated for ends and interests which are entirely foreign to the meaning of his words – a meaning which is evident to anyone who reads the entire chapters in which human sexuality is treated. The intention of the Holy Father is clear: to rediscover the beauty of the divine gift of human sexuality and, in this way, to avoid the cheapening of sexuality which is common today.

Some interpretations have presented the words of the Pope as a contradiction of the traditional moral teaching of the Church. This hypothesis has been welcomed by some as a positive change and lamented by others as a cause of concern – as if his statements represented a break with the doctrine concerning contraception and with the Church’s stance in the fight against AIDS. In reality, the words of the Pope – which specifically concern a gravely disordered type of human behaviour, namely prostitution (cf. *Light of the World*, pp. 117-119) – do not signify a change in Catholic moral teaching or in the pastoral practice of the Church.

As is clear from an attentive reading of the pages in question, the Holy Father was talking neither about conjugal morality nor about the moral norm concerning contraception. This norm belongs to the tradition of the Church and was summarized succinctly by Pope Paul VI in paragraph 14 of his Encyclical Letter *Humanae vitae*, when he wrote that “also to be excluded is any action which either before, at the moment of, or after sexual intercourse, is specifically intended to prevent procreation—whether as an end or as a means.” The idea that anyone could deduce from the words of Benedict XVI that it is somehow legitimate, in certain situations, to use condoms to avoid an unwanted pregnancy is completely arbitrary and is in no way justified either by his words or in his thought. On this issue the Pope proposes instead – and also calls the pastors of the Church to propose more often and more effectively (cf. *Light of the World*, p. 147) – humanly and ethically acceptable ways of behaving which respect the inseparable connection between the unitive and procreative meaning of every conjugal act, through the possible use of natural family planning in view of responsible procreation.

On the pages in question, the Holy Father refers to the completely different case of prostitution, a type of behaviour which Christian morality has always considered gravely immoral (cf. Vatican II, Pastoral Constitution *Gaudium et spes*, n. 27; Catechism of the Catholic Church, n. 2355). The response of the entire Christian tradition – and indeed not only of the Christian tradition – to the practice of prostitution can be summed up in the words of St. Paul: “Flee from fornication” (1 Cor 6:18). The practice of prostitution should be shunned, and it is the duty of the agencies of the Church, of civil society and of the State to do all they can to liberate those involved from this practice.

In this regard, it must be noted that the situation created by the spread of AIDS in many areas of the world has made the problem of prostitution even more serious. Those who know themselves to be infected with HIV and who therefore run the risk of infecting others, apart from committing a sin against the sixth commandment are also committing a sin against the fifth commandment – because they are consciously putting the lives of others at risk through behaviour which has repercussions on public health. In this situation, the Holy Father clearly

affirms that the provision of condoms does not constitute “the real or moral solution” to the problem of AIDS and also that “the sheer fixation on the condom implies a banalization of sexuality” in that it refuses to address the mistaken human behaviour which is the root cause of the spread of the virus. In this context, however, it cannot be denied that anyone who uses a condom in order to diminish the risk posed to another person is intending to reduce the evil connected with his or her immoral activity. In this sense the Holy Father points out that the use of a condom “with the intention of reducing the risk of infection, can be a first step in a movement towards a different way, a more human way, of living sexuality.” This affirmation is clearly compatible with the Holy Father’s previous statement that this is “not really the way to deal with the evil of HIV infection.”

Some commentators have interpreted the words of Benedict XVI according to the so-called theory of the “lesser evil”. This theory is, however, susceptible to proportionalistic misinterpretation (cf. John Paul II, Encyclical Letter *Veritatis splendor*, n. 75-77). An action which is objectively evil, even if a lesser evil, can never be licitly willed. The Holy Father did not say – as some people have claimed – that prostitution with the use of a condom can be chosen as a lesser evil. The Church teaches that prostitution is immoral and should be shunned. However, those involved in prostitution who are HIV positive and who seek to diminish the risk of contagion by the use of a condom may be taking the first step in respecting the life of another – even if the evil of prostitution remains in all its gravity. This understanding is in full conformity with the moral theological tradition of the Church.

In conclusion, in the battle against AIDS, the Catholic faithful and the agencies of the Catholic Church should be close to those affected, should care for the sick and should encourage all people to live abstinence before and fidelity within marriage. In this regard it is also important to condemn any behaviour which cheapens sexuality because, as the Pope says, such behaviour is the reason why so many people no longer see in sexuality an expression of their love: “This is why the fight against the banalization of sexuality is also part of the struggle to ensure that sexuality is treated as a positive value and to enable it to have a positive effect on the whole of man’s being” (*Light of the World*, p. 119).

Avondwake voor het leven

Homilie tijdens de avondwake voor het leven

27 november 2010
Paus Benedictus XVI

Beminde broeders en zusters,

Met deze avondlijke viering geeft de Heer ons de genade en de vreugde het nieuwe liturgische jaar te beginnen met de eerste etappe: de Advent, de periode die herinnert aan de komst van God in ons midden. Ieder begin draag in zich een bijzondere genade, omdat het door de Heer gezegend wordt. Tijdens deze Advent zal het ons wederom gegeven zijn om de nabijheid te beleven van Hem die de wereld geschapen heeft, die de geschiedenis bestuurt en die om ons bezorgd is geweest tot het toppunt van zijn goedheid door mens te worden. Juist dit grote en fascinerende mysterie van God met ons en zelfs van God die een van ons wordt gaan we de komende

weken vieren als we opgaan naar het heilige Kerstfeest. In de tijd van de Advent zullen we naar de Kerk luisteren die ons bij de hand neemt en naar het beeld van de allerheiligste Maria haar moederschap uitdrukt, als zij ons meeneemt in de beleving van de vreugdevolle verwachting van de komst van de Heer, die ons allen in zijn reddende en troostende liefde omarmt.

Terwijl onze harten zich richten op de jaarlijkse viering van de komst van Christus, richt de liturgie van de Kerk onze blik op het uiteindelijke doel: de ontmoeting met de Heer die zal komen in de pracht van zijn heerlijkheid. Daarom waken wij, die in elke eucharistie 'Zijn dood verkondigen en Zijn verrijzenis belijden in de verwachting van Zijn komst', in gebed. De liturgie houdt niet op ons aan te moedigen en te steunen als ze in de dagen van de Advent de roep op onze lippen legt waarmee de gehele Heilige Schrift wordt afgesloten op de laatste bladzijde van de Openbaring van St. Jan: 'Kom, Heer Jezus' (Ap. 22, 20).

Beminde broeders en zusters, onze bijeenkomst van deze avond om aan de weg van de Advent te beginnen wordt door een andere belangrijke drijfveer verrijkt: we willen met de gehele kerk plechtig een gebedswake vieren voor het ontluikende leven. Ik wil graag mijn dankbaarheid betuigen aan allen die aan deze uitnodiging gehoor hebben gegeven en ook aan hen die zich op bijzondere wijze wijden aan de opvang en de bescherming van het menselijke leven in zijn verschillende breekbare fasen, in het bijzonder aan het begin en tijdens de eerste stappen ervan.

Het is nu juist aan het begin van het liturgische jaar, dat ons de verwachting van God doet beleven, die vlees wordt in de schoot van de Maagd Maria, God die zich klein maakt, die een kind wordt; er wordt ons gesproken over de komst van een nabije God die het leven van een mens heeft willen leiden vanaf het begin en wel om dat leven te redden, volkomen en in volheid. Zo zijn het mysterie van de menswording van de Heer en het begin van het menselijke leven op intieme harmonieuze wijze met elkaar verbonden binnen het unieke heilsplan van God, de Heer van het leven van allen en iedereen. De menswording onthult ons in een intens licht en op verrassende wijze, dat elk menselijk leven een zeer hoge, onvergelykelijke waardigheid heeft.

De mens toont een onvergelykelijke oorspronkelijkheid in vergelijking met alle andere levende wezens die de aarde bevolken. Hij is een uniek en eenmalig subject, begiftigd met verstand en vrije wil en samengesteld in een materiële werkelijkheid. Hij leeft tegelijkertijd en onlosmakelijk in zijn geestelijke en in zijn materiële dimensie.

Dat suggereert ook de tekst uit de eerste brief aan de Thessalonicenzen waar verkondigd wordt: 'De God van de vrede zelf – schrijft St. Paulus – moge u volkomen heiligen; en moge uw gehele wezen, geest, ziel en lichaam zonder smet bewaard blijven tot de komst van onze Heer Jesus Christus' (1 Th 5, 23). Wij zijn dus geest, ziel en lichaam. Wij maken deel uit van deze wereld, gebonden aan de mogelijkheden en beperkingen van de materiële omstandigheden. Tegelijkertijd staan wij open voor een oneindige horizon, in staat om met God te spreken en Hem in ons te ontvangen. We werken in de aardse werkelijkheid en door haar kunnen wij de aanwezigheid van God gewaar worden en uitzien naar Hem, de absolute waarheid, goedheid en schoonheid. Wij smaken delen van het leven en het geluk en we streven naar de volkomen volheid.

God bemint ons zonder onderscheid op een diepe, volkomen manier. Hij roept ons op tot vriendschap met Hem. Hij laat ons deelhebben aan een werkelijkheid die alle verbeelding en woord en gedachte te boven gaat: het goddelijke leven zelf. We realiseren ons met aandoening en dankbaarheid de waarde en de waardigheid van iedere menselijke persoon en de grote verantwoordelijkheid die we tegenover allen hebben. "Christus die de nieuwe Adam is, – zegt het tweede Vaticaans Concilie – toont juist in de openbaring van het mysterie van de Vader en zijn Liefde de mens aan zich zelf in volkomenheid en onthult voor hem de verhevenheid van zijn roeping... Want door de menswording heeft de Zoon van God zich in zekere zin met iedere mens verenigd" (Gaudium et Spes, 22).

In Jezus Christus geloven houdt dus in dat men met een nieuwe blik de mens bezieet, een blik van vertrouwen en hoop. Bovendien bevestigen de ervaring en de gezonde rede dat het menselijke wezen een subject is, in staat tot begrijpen en willen, zichzelf bewust en vrij, uniek en onvervangbaar, hoogste van alle aardse werkelijkheden en dat het vraagt om erkenning als een waarde op zich en verdient altijd met eerbied en liefde omringd te worden.

Het heeft het recht om niet behandeld te worden als een object dat men kan bezitten of als een ding dat naar geloven gemanipuleerd kan worden, om niet gereduceerd te worden tot een simpel instrument ten bate van anderen en hun belangen. De persoon is een goed in zich en men moet altijd uit zijn op haar volledige ontwikkeling. Bovendien neigt de liefde voor allen, als die oprecht is, er spontaan toe om haar aandacht bij voorkeur te richten op de zwaksten en de armsten. In die lijn ligt de zorg van de Kerk voor het beginnende leven, het allerzwakste, het meest bedreigd door het egoïsme van de volwassenen en de verduistering van de gewetens. De kerk herhaalt onophoudelijk wat het tweede Vaticaans Concilie heeft verklaard tegen de abortus en tegen elke aanslag op het beginnende leven: "Het leven moet met de grootste zorg beschermd worden vanaf de conceptie." (Gaudium et Spes, n. 51).

Er zijn culturele tendenzen die de gewetens ongevoelig trachten te maken met voorgewende, oneigenlijke motiveringen. De wetenschap zelf toont duidelijk aan dat het embryo in de moederschoot een autonomie heeft die in staat is tot interactie met de moeder, zij toont de coördinatie van de biologische processen, de voortgaande ontwikkeling en de toenemende complexiteit van het organisme. Het gaat niet om een klompje biologisch materiaal, maar om een nieuw levend wezen, dat vol dynamiek is en prachtig is georganiseerd, het gaat om een nieuw individu van de menselijke soort. Zo was het voor Jezus in de schoot van Maria; zo was het voor ieder van ons in de schoot van onze moeder. We kunnen met de vroege christelijke schrijver Tertullianus zeggen: 'Hij die een mens zal zijn, is het reeds' (Apologetica, IX, 8). Er is geen enkele reden om het embryo niet als een persoon te beschouwen vanaf het moment van zijn conceptie.

Helaas, ook na de geboorte blijft het leven van kinderen blootgesteld aan verlating, honger, ellende, ziekte, misbruik, geweld en uitbuiting. De veelvuldige schendingen van de rechten van kinderen die in de wereld begaan worden, verwonden op pijnlijke wijze het geweten van iedere mens van goede wil. Tegenover het trieste panorama van de ongerechtigheden die tegen het leven van de mens begaan worden voor en na de geboorte, maak het hartstochtelijke appel van paus Johannes Paulus II op de verantwoordelijkheid van iedereen en allen tot het mijne: "Eerbiedig, verdedig, bemin en dien het leven, elk menselijk leven! Alleen langs die weg zul je de ware gerechtigheid, de ontwikkeling, de ware vrijheid, de vrede en het geluk vinden!" (Evangelium vitae, 5). Ik spoor degenen die actief zijn in de politiek, de economie, de maatschappelijke betrekkingen aan om alles te doen wat in hun macht ligt om een cultuur te bevorderen die steeds meer respect voor het menselijk leven heeft, om gunstige voorwaarden en steunende netwerken te scheppen voor de aanvaarding en de ontwikkeling daarvan.

Aan de Maagd Maria, die de mensgeworden Zoon van God in geloof ontvangen heeft in haar moederschoot met een liefdevolle zorgzaamheid, terwijl ze Hem solidair en trillend van liefde begeleidde, aan haar vertrouwen wij het gebed en de inzet voor het ontluikende leven toe. We doen dat in de liturgie – die de plaats is waar wij de waarheid beleven en waar de waarheid met ons leeft – terwijl we de goddelijke eucharistie aanbidden, waar we het Lichaam van Christus aanschouwen, dat Lichaam dat het vlees aangenomen heeft uit Maria, door de inwerking van de Heilige Geest, uit haar geboren in Betlehem, tot ons heil. Ave verum Corpus, natum de Maria Virgine!

Bron: Italiaanse tekst op [website van het Vaticaan](#).

Vertaling: dr. J.A. Raymakers.